

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1533/2023
13.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Марковић, адвокат из ..., против туженог Оператор дистрибутивног система „ЕПС Дистрибуција“ д.о.о. Београд, Огранак Електродистрибуција Ниш, ради исплате јубиларне награде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2013/22 од 26.05.2022. године, у седници већа одржаној 13.09.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2013/22 од 26.05.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 77/20 од 07.09.2021. године, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу, на име јубиларне награде за навршених 40 година радног стажа, исплати износ од 429.000,00 динара са законском затезном каматом од 26.06.2015. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 188.260,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2013/22 од 26.05.2022. године, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу, на име јубиларне награде за навршених 40 година радног стажа, исплати износ од 429.000,00 динара са законском затезном каматом од 26.06.2015. године до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 188.260,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...10/23), Врховни суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда из члана 374. став 1. ЗПП, јер другостепени суд у поступку одлучивања о жалби није погрешно применио одредбе овог закона, а што је могло бити од утицаја на доношење законите и правилне одлуке. Неоснован је навод ревизије да је у поступку учествовао судија који је морао да буде искључен (члан 67. став 1. тачка 6. ЗПП), будући да у доношењу другостепене пресуде није учествовао судија који је донео одлуку која је побијана у жалбеном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на пословима ... почев од 01.08.1973. године до 06.03.2015. године, када му је престао радни однос због одласка у старосну пензију са оствареним пензијским стажом од 41 годину 7 месеци и 6 дана. Посебним колективним уговором за електропривреду Србије који је донет 27.01.2015. године ("Службени гласник РС" број 15/2015), а ступио на снагу 07.02.2015. године уведено је право на јубиларну награду за 40 година рада код послодавца у висини од четири зараде. Тужилац је 40 година рада навршио дана 01.08.2013. године, када је на снази био Колективни уговор туженог од 04.02.2013. године, којим није било предвиђено право на јубиларну награду за 40 година рада код послодавца. Директор туженог је 03.06.2015. године донео Одлуку о исплати јубиларних награда запосленима са увећаним стажом осигурања, којом је у тачки 1. предвидео да се запосленима који су остварили право на јубиларну награду пре ступања на снагу ПКУ за ЕПС од 28.01.2015. године за време проведено на раду код послодавца, у које се урачунава пун стаж осигурања, изврши исплате јубиларних награда, и то за 10 година укупног рада, у висини једне зараде; за 20 година укупног рада, у висини две зараде; за 30 година укупног рада, у висини три зараде; за 40 година укупног рада, у висини четири зараде. На основу ове одлуке, тужени је групи запослених исплатио јубиларну награду дана 26.06.2015. године. Тужилац је туженом поднео два захтева за исплату јубиларне награде за 40 година рада, један захтев у јулу, а други у децембру 2015. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да тужилац има право на исплату јубиларне награде у складу са чланом 49. став 1. ПКУ. Тужиоцу је јубиларна награда могла бити исплаћена, без обзира што му је радни однос престао због одласка у старосну пензију, јер је у години у којој је вршена исплата јубиларне награде, а у којој је тужилац отишао у пензију, испуњавао услове за исплату јубиларне награде.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев, налазећи да је тужилац јубиларних 40 година рада код туженог као послодавца навршио 2013. године када је у примени био Колективни уговор ЕПС-а од 04.02.2013. године који није предвиђао право за исплату јубиларне награде за 40 година рада код послодавца. У време доношења Одлуке директора туженог од 03.06.2015. године о исплати јубиларних награда запосленима са увећаним стажом осигурања, којом је тужени дозволио ретроактивну примену одредбе члана 49 ПКУ ЕПС-а од 28.01.2015.

године, тужилац није имао статус запосленог у смислу одредбе члана 5. став 1 Закона о раду, јер му је радни однос престао 06.03.2015. године због одласка у старосну пензију. Код наведеног, тужилац нема основа да тражи исплату јубиларне награде за 40 година рада, позивајући се Одлуку туженог којом је дозвољена ретроактивна примена члана 49 ПКУ.

Изложено правно становиште другостепеног суда и разлоге на којима је оно засновано прихвата и Врховни суд, због чега наводе ревизије тужиоца сматра неоснованим.

Одредбом члана 120. став 1. тачка 1) Закон о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 95/18), прописано је да општим актом, односно уговором о раду може да се утврди право на јубиларну награду и солидарну помоћ.

Одредбом члана 49. став 1. Посебног колективног уговора за Електропривреду Србије („Службени гласник РС“, бр. 25/15 ... 34/18), је прописано да запослени има право на јубиларну награду за укупно време проведено на раду код послодавца и то за 10 година у висини једне зараде; за 20 година у висини две зараде; за 30 година у висини три зараде; за 40 година у висини четири зараде. Ставом 6. истог члана је прописано да услов који се односи на дужину укупног рада из става 1 овог члана испуњава и запослени који би у години у којој одлази у пензију или умре испунио наведени услов, без обзира да ли тај услов испуњава у тренутку када му престаје рани однос.

Одлуком директора туженог бр. 7933/1 од 03.06.2015. године о исплати јубиларних награда запосленима са увећаним стажом осигурања, у тачки 1. предвиђено је да се запосленима који су остварили право на јубиларну награду пре ступања на снагу ПКУ за ЕПС од 28.01.2015. године за време проведено на раду код послодавца, у које се урачунава пун стаж осигурања, изврши исплата јубиларних награда, и то, између осталог, за 40 година укупног рада, у висини четири зараде.

У конкретном случају, тужилац је 40 година рада код туженог навршио 2013. године, када је био у примени КУ ЕПС-а од 04.02.2013. године, који није предвиђао право на јубиларну награду за 40 година рада код послодавца. Посебним колективним уговором од 28.01.2015. године, установљено је право на исплату јубиларне награде за навршених 40 година укупног рада код послодавца, а тужиоцу је у то време текла 42. година рада и није спадао у категорију лица којима припада ово право по основу рада. Тужиоцу је након ступања на снагу овог Посебног колективног уговора, престао радни однос због одласка у старосну пензију дана 06.03.2015. године. Директор туженог је затим 03.06.2015. године донео одлуку којом је се запосленима који су остварили право на јубиларну награду пре ступања на снагу ПКУ за ЕПС, за време проведено на раду код послодавца, врши исплата јубиларних награда у складу са наведеним ПКУ.

Правилно је другостепени суд закључио да је тужилац 40 година укупног рада код послодавца навршио 2013. године, када право на јубиларну награду за 40 година рада код послодавца није било предвиђено општим актом туженог, а да у време када је донета одлука туженог о исплати јубиларних награда и запосленима који су то право

стекли пре ступања на снагу новог ПКУ, тужилац није више био у радном односу код послодавца и није имао статус запосленог, те нема основа да тражи исплату јубиларне награде позивајући се на наведену Одлуку туженог.

Код наведеног, неосновани су наводи ревизије да је тужилац стекао право на јубиларну награду за 40 година рада у моменту стапања на снагу ПКУ дана 06.02.2015. године јер му је радни однос престао након ступања на снагу овог ПКУ, када је тужилац имао навршених 41 годину, 7 месеци и 69 дана рада код туженог. Наиме, да би тужилац остварио право на исплату јубиларне награде за 40 година рада, прописано одредбом члана 49 став 1 ПКУ за Електропривреду Србије, потребно је да је у моменту када је одлуком директора туженог дозвољена ретроактивна примене цитиране одредбе, тужилац имао статус запосленог, а то овде није случај.

Супротно наводима ревизије, не постоји дискриминаторско понашање туженог према тужиоцу, јер је услов за исплату јубиларне награде за 40 година рада код послодавца у складу са општим актом туженог и у складу са Одлуком директора туженог од 03.06.2015. године, статус запосленог лица, а поменутом одлуком туженог, којом је признато право на исплату јубиларне награде и запосленима који су то право стекли пре ступања на снагу ПКУ за Електорпривреду Србије, није предвиђено признавање овог права и бившим запосленима, ни пензионерима.

Из наведених разлога, Врховни суд је, применом члана 414. става 1. ЗПП, одлучио као у првом ставу изреке.

Како је ревизија тужиоца одбијена, одбијен је и његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, па је применом члана 165. става 1. у вези чланова 153. и 154. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић